

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania W. w Ś. – A. poprzednio W. w Ś. oraz M.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Poznaniu
z udziałem Fundacji E.

o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 czerwca 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się W. w Ś. – A. poprzednio W. w Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 8 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 815/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążania odwołującej się zwrotem kosztów
postępowania kasacyjnego na rzecz organu rentowego.**

(I.T.)

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Poznaniu stwierdził, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne M.K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek W. za okres 10/15-12/17 jest równa kwotom wskazanym w sentencji decyzji.

Płatnik składek odwołał się od powyższej decyzji i wniósł o jej uchylenie oraz umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę przez ograniczenie podstawy

wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne i zdrowotne do przychodu z tytułu umowy o pracę zawartej pomiędzy ubezpieczoną a Szkołą oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł również ubezpieczony. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenia od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r., VIII U 200/19, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne wyłączył świadczenia wypłacane ubezpieczonemu jako stypendium naukowe (pkt 1), w pozostałym zakresie oddalił odwołania (pkt 2), a koszty procesu wzajemnie zniósł (pkt 3).

Wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., III AUa 815/20, Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddalił odwołania płatnika składek i ubezpieczonego od decyzji z dnia 4 grudnia 2018 r. w zakresie wliczenia do podstawy wymiaru składek stypendium naukowego (pkt 1); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 i zasądził od ubezpieczonego i płatnika składek na rzecz organu rentowego kwoty po 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2); oddalił apelację płatnika składek (pkt 3); zasądził od płatnika składek na rzecz organu rentowego pozwanego kwotę 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt 4).

Pełnomocnik płatnika składek zaskarżył powyższy wyrok w części, to jest - co do pkt 1 wyroku - w zakresie, w jakim Sąd zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w pkt 1 i oddalił odwołanie płatnika w zakresie wliczenia do podstawy wymiaru składek stypendium naukowego, - co do pkt 2 - w zakresie, w jakim Sąd zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od płatnika na rzecz organu rentowego zwrot kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, co do pkt 3 i 4 wyroku - w całości.

Skarżący zarzucił naruszenie: 1) art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r. w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wielkopolskiej Wyższej Szkoły Społeczno-Ekonomicznej; 2) art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1

ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 22 k.p. oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe; 3) art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym; 4) art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania płaćnik uzasadnił potrzebą wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Skarżący wskazał, że konieczne jest dokonanie wykładni art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 22 k.p. oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i odpowiedź na pytania: 1) czy stypendium przyznawane na podstawie przepisów ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym przez uczelnię wyższą niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną, którego zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki i które zostało przyznane pracownikowi tej uczelni zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę, stanowi przychód tego pracownika z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podlegający doliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne? a w przypadku odpowiedzi pozytywnej na poniższej pytanie: 2) czy art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z brzmieniem art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi podstawę zwolnienia przychodów uzyskanych przez pracownika uczelni wyższej niebędącej państwową ani samorządową osobą prawną z tytułu stypendium przyznawanego i wypłacanego przez tę uczelnię, którego zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, od obowiązku doliczenia do podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne?

Zdaniem skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy oczywiste i rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo szkolnictwie wyższym w związku z § 1 ust. 1 statutu Szkoły polegające na błędnym zastosowaniu i ustaleniu obowiązków pracowniczych ubezpieczonego wynikających z umowy o pracę w zakresie prowadzenia pracy naukowej i badań naukowych, podczas gdy z uwagi na to, że Szkoła jest uczelnią zawodową, a nie uczelnią akademicką, do obowiązków pracowniczych ubezpieczonego wynikających z umowy o pracę w zakresie obowiązku prowadzenia pracy naukowej i badań naukowych powinien znaleźć zastosowanie art. 111 ust. 5 wskazanej ustawy.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozpoznanie sprawy na rozprawie, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, przez oddalenie apelacji organu rentowego w całości, zmianę zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i zmianę zaskarżonej decyzji przez wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne przychodów ubezpieczonego wypłaconych mu z tytułu umowy o dzieło zawartej z Fundacją Edukacja oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz na rzecz płatnika zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od skarżącego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się płatnika nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie istnieje bowiem potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jak i nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przedstawiane problemy prawne, jak i wykładnia art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r.- Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wielkopolskiej Wyższej Szkoły Społeczno-Ekonomicznej została poddana ocenie przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20

października 2022 r., II USKP 21/22 (OSNP 2023 nr 7, poz. 80), w sprawie z odwołania tej Szkoły od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddziału w Poznaniu z dnia 4 grudnia 2018 r., stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu umowy o pracę u płatnika składek wynosi kwoty szczegółowo wskazane w tej decyzji za poszczególne miesiące okresu od października 2013 r. do grudnia 2017 r. uwzględniające (także): 1) przychód pracownika nazwany przez pracodawcę "stypendium naukowym", 2) przychód pracownika uzyskiwany w ramach umów o dzieło zawartych z Fundacją Edukacja. Wyjaśniono w tym wyroku, że katalog obowiązków pracowników akademickich na gruncie obowiązującej poprzednio ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym został określony w jej art. 111, jednak wymienione w nim obowiązki nie miały charakteru wyczerpującego. Przepis ten określał istotę aktywności zawodowej poszczególnych grup nauczycieli akademickich. Pozostałe obowiązki nauczycieli akademickich wynikają z innych przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym, przepisów szczególnych oraz z przepisów powszechnego prawa pracy, które stosuje się w zakresie nieuregulowanym w tej pragmatyce (art. 136 ust. 1 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym). Treść obowiązków do pewnego stopnia mogły również determinować postanowienia autonomicznych źródeł prawa, w tym statutów szkół wyższych. W każdym przypadku doprecyzowanie obowiązku może nastąpić w akcie, na podstawie którego powstaje stosunek pracy. Przedmiot obowiązków zawodowych wyliczonych w art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym odpowiadał charakterowi pracy w poszczególnych grupach nauczycieli akademickich. W przypadku pracowników naukowo-dydaktycznych są to: praca naukowa, obowiązki dydaktyczne oraz zaangażowanie organizacyjne. W przypadku tego rodzaju pracowników charakterystyczne jest połączenie aktywności naukowej i dydaktycznej. W odróżnieniu od tej grupy pracownicy naukowcy są obowiązani jedynie do aktywności naukowej i organizacyjnej, a pracownicy dydaktyczni mają przede wszystkim realizować obowiązki z zakresu kształcenia i wychowywania studentów, obok których ustawodawca wymienia aktywność organizacyjną oraz podnoszenie kwalifikacji zawodowych. (Ł. Pisarczyk [w:] Akademickie prawo pracy.

Komentarz do art. 107-158 oraz 196-201a i 226 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, red. K.W. Baran, Warszawa 2015, art. 111).

Z ustaleń faktycznych wiążących Sąd Najwyższy w tamtej sprawie (II USKP 21/22) - tak jak i w niniejszej sprawie - wynikało, że ubezpieczony(a) był zatrudniony na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego, zatem miał do niego zastosowanie art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym również w zakresie wykonywania obowiązków, do których należy zaliczyć również te o charakterze naukowym. Wynikało to dodatkowo z postanowień Statutu, w tym § 46 ust. 1, który w zakresie obowiązków pracowników odwoływał się ogólnie do treści art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, bez szczegółowego wskazania ust. 5 tego artykułu. Ponadto, z istoty umowy o pracę z ubezpieczonym, zatrudnionym na stanowisku naukowo-dydaktycznym wynikał obowiązek pracowniczy w postaci realizacji określonych prac naukowo-badawczych - ze względu na rodzaj umówionej pracy, to jest pracę pracownika naukowo-dydaktycznego. Na sferę aktywności naukowej (pracownicy naukowo-dydaktyczni oraz naukowci) składają się: prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, a także rozwijanie twórczości naukowej albo artystycznej (w zależności od charakteru pracy). Oba elementy wskazane przez ustawodawcę (badania i twórczość) są ze sobą ściśle powiązane. W wielu dziedzinach twórczość stanowi bowiem rezultat pewnego procesu naukowego (badawczego), którego efektem mają być określone osiągnięcia naukowe. Dlatego prawidłowe wykonanie obowiązku nałożonego przez ustawę wymaga zarówno aktywności badawczej, jak i efektów procesu twórczego.

Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze (zgodnie z sugestią skarżącej w rozpoznawanej sprawie), że w szczególny sposób ustawodawca traktuje nauczycieli akademickich zatrudnionych na uczelniach zawodowych, stanowiąc, że mogą oni - ale nie muszą - uczestniczyć w pracach badawczych, nie zastrzegając przy tym, iż chodzi tylko o pracowników dydaktycznych zatrudnionych na tych uczelniach. Podkreślił, że stwarza to sugestię, że w uczelniach tych nie można zatrudniać nauczycieli akademickich na stanowiskach naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych, ale jedynie można wykonywać pracę na stanowiskach dydaktycznych i jednocześnie może to prowadzić do wniosku, że o ile na uczelniach zawodowych do prowadzenia prac naukowych mogą zostać

zobowiązani np. wykładowcy, o tyle możliwości takiej nie ma w przypadku pracowników dydaktycznych zatrudnionych na innych uczelniach. Odnosząc się do tego poglądu, Sąd Najwyższy zgodził się ze stanowiskiem doktryny, że art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym jest tak skonstruowany, że jego wykładnia gramatyczna może prowadzić do niezasadnego wniosku, iż nauczyciel akademicki zatrudniony w szkole zawodowej sam decyduje, czy uczestniczy w pracach badawczych (czyli nie ma takiego obowiązku), natomiast organ kolegiálny wskazany w statucie może jedynie określić warunki ich prowadzenia, nie mogąc zobowiązać go do wykonywania takich prac (W. Sanetra [w:] Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz, red. M. Wierzbowski, Warszawa 2013, art. 111). W konkluzji, jeśli w aktualnie rozpoznawanej sprawie ubezpieczona, zatrudniona na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego, powinna realizować również obowiązki polegające na pracy naukowej, na co wskazuje treść umowy o pracę, statut uczelni, oraz przepisy ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, to oznacza to, że nieoskładkowany przez płatnika przychód ze stosunku pracy zwany "stypendium naukowym" był przeznaczony na wynagrodzenie za realizację obowiązków umownych ubezpieczonego pracownika.

W związku z powyższym nie może być mowy o kwalifikowanym - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wielkopolskiej Wyższej Szkoły Społeczno-Ekonomicznej.

W odniesieniu do przedstawianych problemów prawnych, Sąd Najwyższy w sprawie II USKP 21/22 rozstrzygnął również, że w przypadku wypłacanych przez skarżącą stypendiów naukowych w rozumieniu art. 21 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, trudno uznać te świadczenia za przychód ze stosunku pracy zwolniony z oskładkowania. Zgodnie z § 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 2 tego

rozporządzenia. Przepisy te zawierają zamknięty katalog wyłączeń przedmiotowych, to jest rodzajów przychodów ze stosunku pracy, które zwolnione są z oskładkowania. Katalog ten powinien być ściśle interpretowany. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że prawo ubezpieczeń społecznych jest - ze swych założeń - prawem ścisłym i sformalizowanym, opartym na bezwzględnie obowiązujących normach, z wyłączeniem możliwości ich interpretowania z uwzględnieniem obowiązujących w prawie cywilnym reguł słuszności. Powoduje to konieczność ścisłego wykładania jego przepisów (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006 nr 21-22, poz. 338; z dnia 26 lipca 2011 r., I PK 22/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 235; z dnia 19 grudnia 2012 r., I UK 320/12, LEX nr 1308047). Skoro zatem katalog dostępnych w § 2 wyłączeń należy wyklądać ściśle, to trzeba przyjąć, że nie są zwolnione z oskładkowania świadczenia niewymienione w tym katalogu, a nie wymieniono w nim stypendiów naukowych.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy (w sprawie II USKP 21/22) miał na względzie, że zgodnie z art. 21 ustawy o podatku dochodowym, z podatku dochodowego zwolnione zostały określone przychody. Zwolnienie takie nie oznacza, że przychody te przestają być przychodami w rozumieniu art. 12 ust. 1 tej ustawy. Z kolei art. 4 pkt 9 ustawy systemowej odsyła do pojęcia przychodu w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, a nie do art. 21 tej ustawy. Zatem zakwalifikowanie określonego przychodu jako zwolnionego na gruncie art. 21 ustawy o podatku dochodowym z opodatkowania podatkiem od osób fizycznych (zwolnienie przedmiotowe), nie wyklucza uznania tego przychodu jako oskładkowanego na gruncie systemu ubezpieczeń społecznych, który posiada własną, autonomiczną regulację w zakresie wyłączenia określonego rodzaju przychodów ze stosunku pracy z podstawy wymiaru składek. Regulacją taką jest § 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., z którego treści nie wynika, że stypendia naukowe, jako przychód ze stosunku pracy, podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek. Przepisy ustawy systemowej posługują się pojęciem stypendium wyłącznie w kontekście stypendium dla osób bezrobotnych, stypendium sportowego czy stypendium doktoranckiego. Można dopatrywać się

podobieństwa co do charakteru stypendium doktoranckiego do instytucji stypendium naukowego, jednak zgodnie z art. 18 ust. 4 pkt 2b ustawy systemowej, stypendia doktoranckie podlegają oskładkowaniu. Należy zatem stwierdzić, że gdyby intencją ustawodawcy było wyłączenie stypendiów naukowych z oskładkowania, to wprowadziłby uregulowanie w tym zakresie w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych.

Wobec dokonania przez Sąd Najwyższy w sprawie II USKP 21/22 wykładni przepisów, które stały się przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie, okoliczność ta (wskazywana rozbieżność) nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., II USK 9/22, dotychczas niepublikowane). Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

(I.T.)

[f.n]